

Un război al nebuniei

Mihail Janto

Printre gândurile-ți sumbre, o lume nouă să cioplești,
te-or îmbrățișa doar umbre, ca sufletul să-l învelești.
Fără soră, fără frate, amorțite trotuare,
mângâieri ce-s sechestrate, le numești evoluare.

În privirea ta străină, ca-n văpăi se ard speranțe,
globu-ntreg parcă se-nclină, putrezind prin noi substanțe.
Dus de talpa disperării, să dezgropi azi zidul morții,
Rând, la ușile intrării, ca să dai cu zarul sorții.

Flămânzită de destine, coasa rece se-nfierbântă,
gândurile-i clandestine, rând pe rând lume descântă.
Streangul deznădejdiei-atârână, clipele îți par decenii,
dansul sorții pe o bârnă, înspăimântă chiar și genii.

Te-ai născut în altă lume, cu-o iluzie cerească,
astăzi vor să te zugrume, poate timpul să-l oprească.
Un război al nebuniei, duce bezna pân` la stele,
cu pedeapsa-ereziei, să ne pierdem toți prin ele.

Îți lipsesc un pumn de zile, să privești prin vechi cortine,
răsfoind a vieții file, timpul să-l întorci în tine.
Domnului să-i ceri iertare... ai distrus o lume plină,
sau mai bine îndurare, ca să vezi mâine lumină.